

Äldste Carl B. Pratt
i de sjuttios kvorum

Herrens rikaste välsignelser

Jag vittnar om att när vi get betalar tionde öppnar Herren himlens fönster och låter sina rikaste välsignelser strömma ut över oss.

Jag är tacksam för rättfärdiga förfäder som undervisade sina barn om evangeliet i hemmet långt innan familjens hemafton var en officiell inrättning. Mina morföräldrar hette Ida Jesperson och John A. Whetten. De bodde i det lilla samhället Colonia Juárez i Chihuahua i Mexico. Deras barn undervisades om evangeliet genom ord och genom sina föräldrars föredöme.

I början av 1920-talet var det svåra tider i Mexiko. Den våldsamma revolutionen hade just avslutats. Det fanns inte mycket kontanter och det som fanns var för det mesta silvermynt. Folk klarade ofta av sina affärer genom att byta varor eller tjänster.

En dag mot slutet av sommaren kom morfar John hem efter att ha bytt bort ett par oxar och hade som delbetalning fått 100 pesos i silvermynt. Han gav pengarna till Ida med instruktioner om att de skulle användas för det kommande årets skolutgifter för barnen.

Ida var tacksam för pengarna men påminde John om att de inte hade betalat tionde på hela sommaren. De hade inte haft någon kontantinkomst,

men Ida påminde honom om att deras djur hade gett dem kött, ägg och mjölk. Trädgårdslandet hade gett dem rikligt med frukt och grönsaker och de hade bytt till sig andra varor utan kontanter. Ida föreslog att de skulle ge pengarna till biskopen för att betala tionde.

John var lite besviken eftersom pengarna skulle ha varit till stor hjälp med barnens skolgång, men han höll genast med henne om att de behövde betala tionde. Han bar den tunga påsen till tiondekontoret och gjorde upp med biskopen.

Kort därefter fick han höra att en rik affärsman från Förenta staterna, en herr Hord, skulle anlända om en vecka med en grupp män som ville tillbringa några dagar i bergen med att jaga och fiska.

Morfar John mötte gruppen vid järnvägsstationen nära Colonia Juárez. Han hade med sig ridhästar och de packdjur som behövdes för att transportera bagaget och lägerutrustningen upp till bergen. Han tillbringade följande vecka med att guida männen och ta hand om lägret och djuren.

I slutet av veckan återvände männen till järnvägsstationen för att ta tåget tillbaka till Förenta staterna. John fick betalt för sitt arbete och fick också en påse med silverpesos som skulle täcka övriga utgifter. Efter att ha betalat männen återlämnade John resten av pengarna till herr Hord som blev förvånad över att det fanns pengar kvar, vilket han inte väntat sig. Han frågade ut John noga för att förvissa sig om att alla kostnader täckts och John svarade att alla utgifter för campingturen var betalda och att det där var återstoden av pengarna.

Herr Hord vände sig om för att gå, men vände sig plötsligt om och kastade den tunga myntpåsen till John. "Här, ta hem den till dina pojkar", sade han. John fångade upp påsen och åkte hem till Colonia Juárez.

Den kvällen när familjen samlades runt middagsbordet för att höra John berätta om campingturen kom John ihåg påsen, hämtade den och satte den på bordet. John sade att han inte visste hur mycket det fanns i påsen, så för skojs skull hälldes påsens innehåll ut på bordet. Det blev en riktigt stor hög och när de räknat alla mynten fanns där exakt 100 pesos i silver. Naturligtvis var det en stor välsignelse att herr Hord beslutat sig för att göra campingturen. John och hans pojkar hade tjänat bra, men de 100 pesos som blev över var en påminnelse om det exakta tiondebeloppet som betalats in veckan före. En del kanske tycker att det här var en intressant tillfällighet, men för familjen Whetten var det en tydlig tankeställare från Herren om att han minns sina löften till dem som troget betalar tionde.

Som barn älskade jag den här berättelsen eftersom den handlade om en campingtur till häst upp till bergen för att jaga och fiska. Och jag älskade den för att vi lär oss att vi välsignas

när vi lyder buden. Det finns åtskilligt som vi kan lära om tionde av den här berättelsen.

För det första vill jag att ni lägger märke till att tiondebetalningen i det här fallet inte hade något att göra med kontantinkomster. Familjen Whetten beslöt sig för att använda sin första kontantinkomst som tiondebetalning eftersom de levde så gott på sina djur och produktiva trädgårdsland. Uppenbarligen kände de att de stod i skuld till Herren eftersom han välsignat dem.

Det är en påminnelse om betydelsen av Herrens ord när han frågade: "Får en människa stjäla från Gud? Ändå stjal ni från mig." Folket frågade: "Vad har vi stulit från dig?" Och Herren dundrar tillbaka: "Tionde och offergåvor" (Malaki 3:8). Ja, bröder och systrar, liksom John och Ida Whetten insåg den sommaren för årtionden sedan, står vi alla i skuld till Herren. Låt oss inte anklagas för att stjäla från Herren. Låt oss vara ärliga och betala vår skuld till Herren. Allt han ber oss om är tio procent. När vi hederligt

betalar våra skulder till Herren hjälper det oss att vara ärliga mot vår nästa.

Nästa sak jag lägger märke till i berättelsen är att mina morföräldrar betalade tionde fastän familjens ekonomi var dålig. De kände till Herrens bud, de tillämpade skrifterna på sig själva (se 1 Nephi 19:23–24) och följde lagen. Det är vad Herren förväntar sig av hela sitt folk. Han förväntar sig att vi betalar tionde — inte av vårt överskott, inte av det som blir över efter att räkningarna betalats — utan som han befallde fordom, från "förstlingen" av vår inkomst, vare sig den är knapp eller riklig. Herren har befallt: "Du skall inte dröja att bära fram som gåva av det [första] som fyller din lada" (2 Mos 22:29; se King James Version, Exodus 22:29). Det är min personliga erfarenhet att det säkraste sättet att troget betala tionde är att betala det så fort jag får lön. Faktum är att jag har upptäckt att det är det enda sättet.

Vi lär oss av mina morföräldrar att tionde egentligen inte har med pengar att göra. Det har att göra med tro — tro

på Herren. Han lovar att välsigna oss om vi lyder hans bud. Det är tydligt att John och Ida Whetten visade stor tro när de betalade sitt tionde. Låt oss visa vår tro på Herren genom att betala vårt tionde. Betala det först och betala det ärligt. Låt oss lära våra barn att betala tionde även på sin veckopeng eller annan inkomst, och sedan ta dem med oss till tiondeavräkningen så att de ser vårt exempel och vår kärlek till Herren.

Det är möjligt att missförstå en sak i mina morföräldrars berättelse. Man kan dra slutsatsen att eftersom vi betalar tionde med pengar så välsignar Herren oss alltid med pengar. Jag brukade tänka så när jag var barn. Jag har sedan dess lärt mig att det inte nödvändigtvis är så. Herren lovar välsignelser åt alla som betalar tionde. Han lovar att "öppna ... himlens fönster och låta välsignelse strömma ut över [oss] i rikt mått" (Mal 3:10). Jag vittnar om att han uppfyller sina löften och om vi troget betalar tionde kommer vi inte att sakna livets nödvändigheter, dock lovar han oss inte

rikedomar. Hans rikaste välsignelser består inte av pengar eller bankkonton. Han välsignar oss med vishet att hantera våra begränsade materiella resurser, en vishet som gör det möjligt för oss att leva bättre på 90% av vår inkomst än på 100%. Därför förstår trofasta tiondebetalare hur man lever förutseende, och de är oftast mer oberoende.

Jag har kommit fram till att Herrens rikaste välsignelser är andliga, och att de ofta har att göra med familj, vänner och evangeliet. Han välsignar oss ofta med en viss känslighet för den helige Andens inflytande och vägledning, särskilt vad gäller äktenskapet och våra familjeansvar, som att fostra barn. Sådan andlig känslighet kan hjälpa oss glädjas åt harmonins och fridens välsignelser i hemmet. President James E. Faust föreslog att en utmärkt försäkring mot skilsmässa är att betala tionde (se James E. Faust, "Berika ditt äktenskap", *Liahona*, apr. 2007, s. 5).

Att betala tionde hjälper oss utveckla ett undergivet och ödmjukt hjärta och ett tacksamt hjärta som "erkänner hans hand i allt" (L&F 59:21). När vi betalar tionde skapar vi inom oss ett generöst och förlåtande hjärta, ett barmhärtigt hjärta fyllt med Kristi rena kärlek. Vi önskar ivrigt tjäna och välsigna andra med ett hjärta som är lydigt och undergivet Herrens vilja. När vi regelbundet betalar tionde finner vi att vår tro på Herren Jesus Kristus stärks och vi utvecklar ett fast och bestående vittnesbörd om hans evangelium och hans kyrka. Ingen av dessa välsignelser har att göra med pengar eller materiella ting, men de är förvisso Herrens rikaste välsignelser.

Jag vittnar om att när vi troget betalar tionde öppnar Herren himlens fönster och låter sina rikaste välsignelser strömma ut över oss. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste Lynn G. Robbins
i de sjuttios kворum

Vad slags män och kvinnor bör ni vara?

Må era ansträngningar att utveckla kristuslika egenskaper få framgång, så att ni får hans bild i ert ansikte och återspeglar hans egenskaper i era handlingar.

"Att vara eller inte vara?" är egentligen en mycket bra fråga.¹ Frälsaren ställde frågan på ett mycket djupare sätt, och gjorde den till en viktig doktrinär fråga för var och en av oss: "Vad slags män [och kvinnor] bör ni ... vara? Sannerligen säger jag er: Sådana som *jag är*" (3 Nephi 27:27; kursivering tillagd). Första person i presensformen av verbet *vara är jag är*. Han inbjuder oss att ta på oss hans namn och hans karaktär.

För att bli som han *är* måste vi också *göra* det som han *gjorde*: "Sannerligen, sannerligen säger jag er att detta är mitt evangelium, och ni vet vad ni måste *göra* i min kyrka, ty de gärningar som ni har sett mig *göra* skall även ni *göra*" (3 Nephi 27:21; kursivering tillagd).

Det går inte att skilja på *vara* och *göra*. Som lärosatser är de beroende av varandra, och de förstärker och främjar varandra. Tron får oss till exempel att vilja be och bönen i sin tur stärker vår tro.

Frälsaren fördömde ofta dem som *gjorde* utan att *vara* — han kallade dem hycklare: "Detta folk ärar mig med sina läppar, men deras hjärtan är

långt ifrån mig" (Mark 7:6). Att *göra* utan att *vara* är hyckleri, med andra ord låtsas vi vara något vi inte är.

Omvänt tjänar det ingenting till att *vara* utan att *göra*, liksom "tron i sig själv [*är*] död, när den är utan gärningar" (Jak 2:17, kursivering tillagd). Att *vara* utan att *göra* är egentligen inte att *vara* — det är självbedrägeri. Man tror att man är god för att ens avsikter är goda.

Göra utan att *vara* — hyckleri — visar en falsk bild för andra, medan *vara* utan att *göra* visar en falsk bild för en själv.

Frälsaren tillrättavisade de skriftlärda och fariséerna för deras hyckleri: "Ve er, skriftlärda och fariséer, ni hycklare! Ni ger tionde" — något de *gjorde* — "av mynta, dill och kummin men försummar det som är viktigast i lagen: rätten, barmhärtigheten och troheten" (Matt 23:23). Med andra ord brast de i att *vara* så som de borde *ha varit*.

Samtidigt som Frälsaren framhöll betydelsen av att *göra*, sade han att det var "viktigast" att *vara*. Att det är viktigare att *vara* framgår i följande exempel: